

פעולה הוועד בגשע"ע

דרור אבודרם סקר את חיי הישוב, מנקודת מבטו של וועד האגודה. לדבריו, חברי הוועד חברים בוועדות השונות והוועד מתעדכן בקביעות בפעילות הוועדות ומתווה מדיניות.

דרור סקר תחילה את הנעשה בתחומי החיים השונים בישוב:

יש עשייה רבה בישוב שאת תוצאותיה אנו רואים ביום ואת פירות חלקה הלא קטן נראה בהמשך הדרך. כשהוועד נבחר לפני כשנה, הוא ביצע פעילות מיפוי ומיקוד על הנושאים שברצונו לעבוד עליהם, תיעדף ופרס אותם על פני ציר הזמן ופירסם לציבור. אנו רואים יותר אנשים מעורבים בפעילויות השונות והיינו רוצים לראות מעורבות רבה אף יותר של כלל הישוב בפעילויות השונות:

מערכת החינוך: על אף זעזועים שחוותה המערכת בחודשים האחרונים שנת הלימודים בגיל הרך נפתחה כסדרה. אנחנו בעיצומו של תהליך גיוס למנהלת חדש/ה. רבים הגישו מועמדות, כרגע יש מועמדת מובילה עמה אנו מתכוונים להתקדם בתהליך. בחינוך החברתי-קהילתי יש שיפור מתמשך. יותר ויותר ילדים נמצאים במערכת בין אם בגבעים השונים, במועדון או בשוה"צ. המערכת עובדת יותר ויותר לפי המודל שהישוב קבע. הכנסת אילן שני למערכת הייתה שינוי מבורך.

בגינות – החלפנו את קבלן הגינות, אחרי תקופת מעבר לא קלה. בחירת הקבלן נעשתה בהליך מסודר. הקבלן החדש בעיצומו של סגירת הפערים, שהתהוו בתקופה בה לא היה קבלן ולאחר מכן ימשיך במיזמים שונים. ישנה רשימה של פרויקטים לביצוע לפי סדרי עדיפויות בהרחבה ובקיבוץ כאשר אחת הפעילויות הגדולות בזמן הקרוב תהיה החלפת ונטיעת עצים בוגרים בהרחבה להחלפת עצים מתים או לא מתפתחים הקיימים בה. אנו פנינו למועצה בדרישה להחליף על חשבונה עצים שלא התפתחו מתחילת הפיתוח אך נענינו לצערנו בשלילה.

בתחום איכות הסביבה – הוקם מרכז מיחזור יישובי (ע"י הרפת) כל הישוב מפנה את הפסולת לפינות המיחזור ומשם היא מפונה למרכז המיחזור.

פינות המיחזור גודרו, כדי שתהיינה יותר אסתטיות. חלקן הפך למפגע סביבתי, בעיקר, זו של ההרחבה. תושבים רבים מרשים לעצמם להשליך את הפסולת מסביב לפינה ולא בפחים הייעודיים. אנחנו מתלבטים האם להחזיר את פינות המיחזור, שתהיינה ליד בתי התושבים, כפי שהיה בעבר, מה שיבטיח יותר אכפתיות, או להמשיך לנסות לשפר את המצב הקיים.

חנות קח-תן, שע"י הכל בו פעילה מאוד.

אנו קוראים לתושבים למחזר מה שאפשר ולהעלות המודעות בשביל איכות הסביבה על אף חוסר הנחות לעיתים הקיים בשמירת החומר עד למיחזור.

בנושא התרבות - צוות ההגוי סיים את עבודתו. המודל אושר ע"י תושבי הישוב ועתה אנו ניגשים ליישום. המטרה שלנו לרתום את רוב תושבי הישוב, לאחת מפעולות התרבות, במהלך השנה. ככלל, כל אירועי התרבות שתוכננו התבצעו. אנו נצטרך לראות כיצד אנו מקצים תקציב מסויים לרכישת ציוד לתרבות וכמו כן, נצטרך למצוא מחסן אחר, ראוי לשמו, בעבור ציוד התרבות.

צוות תשתיות הוקם לאחרונה ותפקידו למפות את הצרכים בכל השטחים הציבוריים בישוב ולקבוע סדרי עדיפויות להוצאת הכספים הציבוריים, שחלקם מצוי במחלוקת בין האגודה לקבוץ. קיימים שלושה תתי צוותים העוסקים בהיבטים שונים של פיתוח תשתיות.

ראוי לציין, שחברי הקבוץ ומוסדותיו, אינם משתפים מספיק פעולה עם צוות זה וחבל. מגבלת שיתוף הפעולה עלולה להגדיל את המחלוקת בין הקבוץ לאגודה.

צוות בית העלמין גם היא בפעולה נמרצת במטרה להגדיר ולהסדיר מעבר בית העלמין מבית עלמין קיבוצי לבית עלמין ישובי

הוועד ממשיך לקדם את הסכם הגישור, שטרם יושם במלואו. קיימים סעיפים במחלוקת כמו ההלוואה שנתן הקיבוץ לאגודה או סעיף בעייתי במיוחד הוא הסעיף ה-10 בדבר המקשרת והשער. במקומות רבים, ההרחבה, גם אם היא רחוקה, היא עדיין תחת שער כניסה אחד וכרוכה באותה הגדר. אנו מנסים דרך וועדת התשתיות לקדם נושא זה. יותר שיתוף פעולה מצד הקבוץ, היה תורם לנושא הישוב האחד. גם בנושא מבני החינוך לא הגענו להסכמה בין האגודה והקבוץ, בעיקר בהתייחס למבני קבע עבור השומר הצעיר והחינוך החברתי.

במהלך השנה פרשו עוד כ-4 משפחות מהאגודה (יש כיום כ-10 משפחות פורשים). הגישה שלנו, לנסות לחבר את האנשים, להבין את מניעי הפרישה, לנסות לתקן היכן שצריך ולא לדחות אותם. לצערי, ייתכן ותושבים נוספים יפרשו, משום שקצה נפשם מלהמתין לתהליכים ולהחלטות. יש להבין שלמרות שאנו חיים כאן כמה שנים, יש תהליכים שלוקחים זמן. בעיני, פרישה מהאגודה הינה הבעת מחאה מצד אחד אך מצד שני, אינני חושב שהיא מקדמת דבר. צריך להירתם לעשייה ושינוי, על אף כל המחלוקות, תוך עמידה על עקרונות מבלי לקפוץ מעבר לגדר ולשלוח חיצונית ביקורת ללא הרף.

כדי שבאמת נפתור את המחלוקות יש לפתור שני נושאים, אותם אנחנו מקדמים:

*יישום מלא של מסמך הגישור, על כל סעיפיו.

*הגעה להסכמות בנושא התשתיות וכל הנושאים שבמחלוקת (בעיקר נושאים כספיים - כספי

הפיתוח, חלף הטל ההשבחה והלוואת הקיבוץ לאגודה).

אנחנו מתכוונים לפתוח את תקנון האגודה ולהחליט יחד עם הציבור על שינויים, שיביאו ליותר ייצוג של קבוצות בישוב בוועד האגודה, ולייצוג אנשים הגרים שנים בישוב ובגלל שאינם בעלי נכס אינם חברים באגודה.

לסיכום, עבודה רבה מתבצעת, אך עבודה רבה עדיין לפנינו. אני שוב קורא לכל חברי הקהילה, חברי אגודה ושאינם חברי אגודה, לשלב ידיים ולהירתם לעשייה.

אנחנו אמנם כבר אחרי ראש השנה אך ברצוני לברך שוב את כל תושבי כפר מנחם בברכת שנה טובה ומבורכת ובבריאות טובה.

דיווח דרור אבודרם

העמדת דברים על דיוקם... – געגועה לנצח דרור אבודרם

דבריו של דרור, סובלים מאי דיוקים רבים, המחייבים תגובה והסבר. ולמיותר לציין שדבריו אינם מייצגים את רוח הדברים הנדונים בוועד האגודה ע"י נציגי ההרחבה והקיבוץ – ולהערותיו:

צוות תשתיות ישובי – קיימת אי הבנה בסיסית בין ציפיות חברי ההרחבה בצוות התשתיות, לבין תחומי פעילותו. לצוות אין סמכות לעסוק בשטחי הקיבוץ, שתכנונם הושלם לפני מספר שנים במימון של הקיבוץ בלבד, זו זכותו וחובתו של הקיבוץ בלבד.

קיימת מחלוקת עם נציגי ההרחבה בדבר מימוש כספי הפיתוח הנמצאים במו"ז יואב, שהוגדרו לשדרוג התשתיות בישוב הוותיק.

הסכם הגישור – הסכם הגישור שנחתם ע"י שני הצדדים מגדיר מפורשת את סוגיית החזר ההלוואה שניתנה ע"י הקיבוץ למערכת החינוך, אולם, מחוסר שיתוף פעולה מצד נציגי ההרחבה באגודה - הנושא תקוע.

הדרך המקשרת (קיבוץ – הרחבה) – בהסכם הגישור נאמר מפורשות כי הכביש מבית הדר לספריה יישמש כדרך משולבת (הולכי רגל, אופניים, עגלות, וכלי רכב) לתושבי השכונה הדרומית של הקיבוץ, ולא

ישמש ציר נסיעה למעבר כלי רכב מבתי הספר וההרחבה לקיבוץ. (המעבר דרך בריכת השחייה ייסגר).
ולכן אין מחלוקת, חסר רק הכסף...
בשנה הבאה מבני הכיתות יוחזרו לקיבוץ, כך שוודאי לא תהיה כל הצדקה לנסוע בדרך הנ"ל, ולפגוע
ברוחות התושבים הגרים בצמוד לכביש.
שער משותף – אין כל מניעה להקמת שער כניסה לשכונת ההרחבה, ההתנגדות היא של דיירי
ההרחבה. הרצון לבנות מערכת שער נוספת בין הכיכר- למשחטה, לא מובנת, ולא סבירה, כל עוד אין
גדר לשער המוצע.
קיימת שאלה בסיסית האם יש צורך בשער, כאשר בפועל הכניסה לבתי הספר, לאולם המופעים,
ולקיבוץ, היא ללא בקרה ושליטה. ביום ובלילה.
בפועל, קיים שער אחד כאשר נוהלי הכניסה והיציאה זהים לשתי הקהילות.
מבני חינוך / שוה"צ – התייחסותו של דרור מנותקת מהמציאות, כלומר, הקיבוץ ויותר מרצונו, השנה, על
החזרת שני מבני חינוך לאחר השלמת בניית שני הגנים, (וזאת בהתאם להחלטות הגישור), באשר
למבנה לשומר הצעיר, הקיבוץ ויותר על הצעותיו, ונענה בחיוב, השנה, לבקשת פורום החינוך.
לסיכום:
+ יישום הסכם הגישור – המהלך לא מתאפשר מחוסר שיתוף פעולה מצד נציגי ההרחבה, ייתכן
שנצטרך ללכת למהלך של בוררות.
+ תשתיות ותקציבי פיתוח – הנושא יקודם באם צוות תשתיות הישוב ישכיל להבין מהם גבולות
התייחסותו, וכי המקור הכספי הקיים כיום מיועד לשדרוג התשתיות בישוב הוותיק.
ולבסוף – הרמיזה שהקיבוץ אשם בפרישת מספר משפחות מהאגודה מחוסר שיתוף פעולה עם
הקיבוץ. היא אמירה מבישה, הזויה וחסרת אחריות, הרחוקה מהמציאות, וראוי שהחושבים כך, יפששו
בחצר ביתם...

שלומי שקד – יו"ר קהילת הקיבוץ

40 שנים למלחמת יום הכיפורים / איליה אלמן

פתאום קם אדם בבוקר ומרגיש שהוא עם ומתחיל ללכת!
איליה אלמן מספר את מלחמת יום כיפור, כפי שחווה אותה בימיה הראשונים ומה שקדם לה בעת
שרותו, כחייל מילואים ביחידת צנחנים אני מביאה את דבריו:
כותרת שירו של אמיר גלבווע ובכלל שירים שנוגעים וסוחפים הם רבי משמעות עבורי, מה גם שהם
סוחפים אותי לזמנים ולחוויות שעברתי. ובמיוחד לימי אותה מלחמה נוראה וקשה...
מלחמת יום הכיפורים, שמסופרת כאן על ידי אינה אובייקטיבית, והיא מתארת חוויות שעברתי
ושאני נושא אותן איתי כל חי. אין לי ספק, שהן השפיעו ומשפיעות על מחשבותיי ותפיסת עולמי,
כאן בזמן ובמקום. לעיתים אני חש, שאני נמצא שם וכאן בו זמנית ורק מחשבה נוספת מבהירה לי
היכן באמת אני.
שרתתי במילואים ביחידת צנחנים. במסגרת שרות המילואים, בשנה שקדמה למלחמה, תפשונו,
במסגרת השרות, מוצבים לאורך חלקה הצפוני של תעלת סואץ. בחודש פברואר 73 ישבתי במוצב
הצפוני מול פורט סעיד והתעלה. ימי השרות עברו בתצפיות ובהחזקת מערך מוצבים גדול. יום יום
עליתי לעמדות צפיתני ושמרתי. הייתי כמו שאר חברי "העיניים של המדינה" במקום. מולנו
התפרשו חיילים מצריים, במוצבים המצריים שהיו מאוישים בצפיפות גדולה. ראינו אותם ושמענו
אותם. בחודש מרץ סיימתי את השרות ולא לפני, שקיבלתי צו שרות חדש ל 65 ימים נוספים,
מתחילת יולי 73 עד תחילת ספטמבר של אותה שנה. כאשר פתחתי את היומן התברר לי לשמחתי,
שבחגים אהיה בבית ולמרות זאת הרגשתי "מזופת". כי מה זה יצאנו לחופשה, כמו אנשי קבע
(הסתובבה בדיחה בינינו, שיאללה נחתום קבע, שלפחות משכורת ראויה נקבל, אם כבר אז כבר).

מה הקשר למלחמת יום הכיפורים!?

אז ככה, כאשר הגעתי לקו בחודש יולי, התברר, שהתבצע דילול משמעותי של המוצבים. למשל, המוצב שבו שהייתי - מוצב קנטרה, הידלדל לכדי מוצב אחד מתוך 3 ומה שכן, היו בשטח רק תצפיות יום בודדות, שהיו באחריות המוצב האחד. את זה המצרים ראו ושמעו! באחד הלילות הראשונים, לשהייתי במוצב, נערך תרגיל עיבוי מערך, בתרגיל נכח אלוף הפיקוד. ראיתי אותו, בשל מימדיו הגדולים ובלוריתו המתנפנת, אריק שרון. איתו הסתובבו מספר פונקציונרים. בבוקר התברר לי, שהתרגיל היה בעצם תרגיל חפיפה לאלוף הפיקוד החדש גורודיש!. אני נזכר בשיחה לוחטת (אחת מיני רבות שקיימנו בינינו בהמון שעות ששהינו ביחד) בתוך המוצב, על משמעות הדבר, שבעצם שום מהלך כזה דרמטי, לא יכול, שיתקיים ללא ידיעה ואחריות פוליטית ביטחונית!!! הבנתי כמו חברי, שיש כאן רמיזות למצרים (שצפו והאזינו לנו ללא הפסקה ושפילו עלו על התדרים שלנו), שוואלה אנחנו מדוללים תנסו ותצליחו להרוויח ביושר את ניצחון הצלת הכבוד שלכם, בדרך לפשרה מדינית!. המחשבה שלנו, באותן שיחות נפש שקיימנו במעמקי הבונקר, שאם תפרוץ מלחמה ושהיה ברור שתפרוץ ושזה רק עניין של זמן, אנחנו נעוף במהירות לקו השני ובכך נאפשר את המהלך, כמובן ללא נפגעים!. אח...איזה חלום טוב זה היה. אני זוכר, שיצאתי למשימת סיור ביום האחרון. סיור כזה בצעתי מדי יום בוקר, בוקר, סיור שארך כ 4 שעות. לאחר תדרוך היציאה (אני מצוין, כי היה זה יום החפיפה שבו אנחנו עוזבים את המוצב וחוזרים לארץ), אני מקבל הוראה לערוך אותו במהירות ובקיצור, המשמעות היא לחפף אותו, בכדי שהיציאה מהמוצב, תהייה מה שיותר מוקדם. כמובן, שבצעתי את ההוראה ופגעתי בכך באמינות הסיור. הרגשתי רע עם זה ובכלל, כי מה שראיתי מולי היה מדאיג מאד, היו סימנים לא טובים ולא היה למי להגיד. למזלי באותו בוקר לא התרחשה שום פעילות מיוחדת והכל עבר בשלום. אני מתאר זאת, משום שהחפיפות הישראלית, שהייתי חלק ממנה, נגעה בכל חלקה טובה והייתה מצע טוב להתנהגות גם בדרגים העליונים. כדברי התלמוד הבבלי: "אם בארזים נפלה השלהבת מה יעשו אזובי הקיר..."

"אז יצאתי לחופשה".

אני זוכר את צהרי שבת יום כיפור - התכנסנו במועדון לשיחה עם יאיר צבן השיחה נסבה על המצב הפוליטי והמדיני והסיכויים להתלקחות. לא התערבתי בשיחה, בעוד בליבי אני נושא את חוויות השרות האחרון שלי בתעלה. בסיום השיחה, ירדנו מרים רעייתי ואני הביתה, מה שבא לי זה לנוח, צמתי והעדפתי מנוחה. כשעה לאחר מכן, בין נים ללא נים, שמענו רעש מסוקים מתקרב, אמרתי למריו זהו זה התחיל! הדלקנו את הרדיו והסמטוחה היתה גדולה. ארזתי תרמיל עם ציוד אישי וכמה צ'ופרים "שיהיה" (זה מושג שילווה אותי לאורכה של כל המלחמה, באגירת מזון ותחמושת משום, שחוויתי רעב וחסרים גדולים). טלפונים לא היו והוזעקתי לסילו שם חיכה אוטובוס, נפרדתי ממריו מיהרתי להיפרד מעידו בגן, משמעון ורחל הסבים, הצלחתי לדלג על תור הטלפון ולהיפרד מהורי ברחובות, את אחי עמיקם, שהיה אף הוא צנחן מילואים, תיארתי לעצמי, שאפגוש בשטח, מכיוון ששרתנו באותה חטיבה. עליתי לאוטובוס ולאחר איסוף הגענו לבסיס ההצטיידות שלנו, שהיה בטירת הכרמל. ההגעה לטירה הייתה לפנות ערב, כמו שהגעתי הצטיידתי בציוד אישי ובציוד לחימה, ועליתי על בגדי צבא. את האישי והכללי הכנסתי לקיטבג (מעין שק אכסון) ואילו את ציוד

הלחימה שכלל גם רשת הסוואה (חשוב לי לציין זאת, כי כאשר כל הציוד "ילך", היא תישאר ותשמש להסוואה ולשמיכה, אך על זה בהמשך), הבנתי שאני חייב לארגן לעצמי הרבה תחמושת "שיהיה" למצבים קשים. לשמחתי, אנשי האפסנאות הוציאו חצאי חביות עם שמן רובים מעורב בבנזין וכך טבלתי את הנשק האישי, המחשבה הייתה, שאתלכלך ואסריח מהשמן, אך הנשק יפעל ואשאר בחיים. שמת לי לב, שלמחלקה הצטרפו חיילים חדשים, שהסתובבו ולא חברו לאף אחד "ירוקים" כאלה. החלטתי לגשת, לדבר, ליצור קשר ראשוני. שניים מיוחדים מהם היו צביקה מקבוץ לוחמי הגטאות ואבי מתל אביב. שניתקל בהם בהמשך. וכך הקריאה הייתה, לקחת מה שיותר תחמושת, מה שכבר דאגתי לו מראש ואנחנו עולים במהירות האפשרית לרמת הגולן, כאשר את הזחל"מים נקבל מוכנים בחורשת טל. ואכן כך היה. אני זוכר, שבמקביל לארגון הציוד על הזחל"מים, פשטנו על משאיות מלאות במנות קרב והעמסנו הרבה מעל ומעבר "שיהיה", משום שלא ידענו, לקראת מה אנחנו הולכים. תוך כדי ההתארגנויות, שמענו את ההפגזות הסוריות, שהיו קרובות ביותר.

שעות אחרונות של הלילה ואנחנו מתחילים לנוע ולעלות לרמה. השחר החל להפציע הדי ההפגזות ברקע ונחל סער בכל הדרו נפתח לאט לאט בפני. כמו איזה חלום, הנוף המשכר, היה כל כך מנוגד למצב הנפשי והעייפות שהייתי נתון בה. ההתקדמות האיטית שלנו, אפשרה לי ליהנות מהחורש הירוק הנהדר...רעש מחריש אוזניים של שני מטוסים סוריים, שירדו עלינו, ריסק את האשליה והמחיש יותר מכל, מהי המציאות והזמן האמיתיים, שבו אני נמצא. פתחנו באש אך הם חלפו כלא היו.

המשכנו להתקדם. הבוקר היה כבר במלואו. הבחנתי בנפילות פגזים סורים ושאלתי את עצמי, האם זה מחויב המציאות, שאנחנו ממשיכים ומתקדמים אל תוך ההפגזות, לשאלה כזו לא היה מקום... המשכנו להתקדם, כאשר ההפגזות הולכות וגוברות ואנחנו בתוכן. בצומת מסעדה, אני מבחין, בין לבין, בצידי הדרך בתעלות וליד בתי הכפר בפצועים רבים. אלה היו חיילי גולני, שחטפו את המכה הראשונה, לא יכולנו לעשות כלום, ההפגזה הייתה קשה ובמזל לא נפגענו. היה ברור, שאת הצומת הזאת חייבים לעבור במהירות עד כמה שניתן! המשכנו ותוך כדי תנועה נאמר לנו, שהמשימה היא לבצע חסימות מול כוח של הקומנדו הסורי, שנחת במסוקים ליד קבוץ אל רום. ירדנו מהזחלים והתפרסנו בשטח. ההפגזות לא פסקו, פצועים ראשונים שלנו קבלו טיפול ופונו מהמקום. לאחר מספר שעות, שעשינו במקום חזרנו לזחל"מים והמשכנו לכיוון קונטרה. ההתקדמות היתה איטית. אני לא יכול לשכוח, התקפה מסיבית של מטוסים סוריים, שירדו עלינו. הבנתי, שאין מצב להישאר בזחל"ם ולשרוד. קפצתי ממנו עם אבי, כשאנחנו נושאים איתנו את המקלע, שהיה מותקן על כננת הזחל"ם, לגבעונת קטנה בסמוך, מתנשפים, אנחנו מתמקמים ופותחים עליהם באש, ירינו וירינו וכלום. ההפגזות המשיכו, רק שמנו לב, שהיעילות שלהן הלכה ופחתה. התרגלתי. הגענו לקונטרה. נכנסנו ברחובה הראשי, את פנינו קבלה דממה. חששנו ממארב והתקדמנו תוך כדי ירי. ואז... החלה הפגזה מסיבית. דבר ראשון הכנסנו את הזחל"מים לבין הבתים ואנחנו קפצנו למצוא מסתור בחדרי המדרגות, או במרתפים. המתנו, פתאום אבי שולף טרנזיסטור בתוך כל הבלגן מפעיל אותו ומה שאני שומע זה, את שירו של אמיר גלבוע: "פתאום קם אדם בבוקר ומרגיש שהוא עם ומתחיל ללכת..."איזו משמעות כבירה היו למילים האלו בשבילי ברגע ההוא. הבטנו אחד אל

השני היה ברור שאנחנו באותו מצב נפשי. מאוחר יותר, הטרנזיסטור של אבי יציל את חי! התחלנו לטהר את העיר רגלית, עד נקודה מסוימת. אני זוכר, מבנה גדול משהו כמו בית קולנוע? . ההפגזה נחלשה, עוד היו טפטופים. חברנו לזחל"מים, פנינו לאחור והצטרפנו לכוח הפריצה למובלעת הסורית. נכנסנו אל תוך השטח הסורי, בדרך שמשני צידיה שדות מוקשים. את פנינו קיבלה הפגזה סורית מטורפת התקדמנו בנסיעה איטית, הזחל"ם רקד מעוצמת הנפילות, אבק, עשן, צעקות. מסביב, מבין ענני האבק, הבחנתי בטנקים שלנו, שהיו צמודים אלינו ועולים באש. המשכנו להתקדם לאט לאט, לא הבנתי למה...אם אפשר לתאר כך את הגיהנום אז במקום שהייתי היה עומקו ומעמקיו! התפוצצויות תחמושת הטנקים ונפילות הפגזים היו זוועה, חיפשתי מקום בטוח ולא היה כזה, הרגשתי חוסר אונים ומה שנותר לעשות זה לשכב ולהיצמד לתחתית הזחל"ם ומדי פעם להרים את הראש בכדי להבין מה קורה. ולהתפלל לאלוקים, שאצא ונצא שלמים מהגיהנום הזה. הגיבור הגדול של המצב הזה היה נהג הזחל"ם, שישב ונהג והתקדם למרות ההפגזות . כך המשכנו והתקדמנו אל תוך השטח הסורי, ההפגזות נחלשות, או שכאשר ירדו עלינו, לא היו מדויקות. מה שהחל להופיע מדי פעם, אלה היו מתחי אש של נשק קל, השבנו באש תוך כדי תנועה ולא התייחסו לכך מעבר לזה. לא טהרנו מוצבים ועמדות סוריות, למרות קרבתם לציר התנועה. מדי פעם, כאשר האש הסורית גברה, הסתייענו בארטילריה, שהשתיקה אותם. עם שחר למחרת, שוב ירדו עלינו מטוסים סוריים. אני זוכר, שהבטנו עליהם לאחר סיבוב הירי, כאשר נסקו לסיבוב נוסף, אז קפצנו מהזחל"מים עם הנשק וירינו עליהם. אני זוכר נקודות שחורות טסות לכיוונינו, פצצות שמתפוצצות בידי הטור מעלות עשן, אבק ורעש מחריש אוזניים. אך לא יעילות. חיפשתי מטוסים שלנו, מדי פעם חלפו מעלינו מטוסים שלנו, שהתרוממו באופק ותוך כך נפגעו. ראיתי אותם נדלקים ונופלים כנייר בוער. התפללתי לאלוקים, שבכל פגיעה כזו, אראה מצנח והיו כאלה שלא היה. וכך, לקראת אחה"צ הגענו לצומת נסג'. צומת רחבה, מלאה במחפורות ריקות לטנקים סוריים. נכנסנו למחפורות, שהיו המקום הבטוח ביותר בצומת להתארגנות ואכילת משהו. כל אחד תפס אחריות על חלק אחר של הפסקה, כי ידענו שזה מצב זמני קצר. אמרתי לאבי, בוא נביא טרנזיסטור נשמע מוזיקה ונתעדכן. הלכנו אל התא, שהיה בצד הנהג, משום שהיה זה המקום המוגן ביותר. פתחנו הדלת, כמה שהמקום הצר איפשר...ואז... החלה הפגזה מסיבית על הצומת. הפגזה מדויקת מאוד הזחל"ם שלי חוטף פגז ישיר ומתחיל לבעור מאחורי גבי נפער חור בשריון הזחל"ם, של חצי מטר הרגשתי מכה עזה בגב...עשן... התפוצצויות תחמושת...אש...צעקות ואנחות...אני ואבי רצים מנסים לצאת, אני מבחין גם בצביקה, שלושתנו רצים למחפורת הקרובה גולשים אליה ואז אנחנו שואגים ביחד -חזרה!!!מתעשתים וחוזרים למחפורת להוציא את מי ומה שנשאר.. זוועה...אין גיבורים ואין אמיצים ברגעים האלה, יש רק חברים...הכל נשרף. אנחנו מעלים את מי ואת מה שיש על ג'יפ, שהופיע מאין שהוא למקום מחסה...נותרנו שלושתנו צמודים זה לזה ללא ציוד רק מה שהיה עלינו ובעיקר מעט תחמושת ... התגייסות ותרומת תחמושת של חברים מזחל"מים אחרים אפשרה לנו הצטיידות ראשונית, קיבלנו גם רשת הסוואה, שבה התכסינו מחובקים ברגעי מנוחה, כאשר נפלנו מהרגליים, בעיקר בשעות המנוחה הספורות שהיו בלילה . הבנו שעד שנראה תחמושת נוספת משום שהיינו עמוק עמוק בשטח הסורי ייקח זמן. מה שעשינו

"השאלנו" נשק משבויים סוריים, שהיו מפוזרים בשטח בקבוצות קטנות, כולל תחמושת שלהם
שלא הייתה חסרה לפחות עד שיהיה לנו משלנו. וכך התנהלנו עם שני נשקים.
החברות היתה תקווה שהשרתה עלי אופטימיות. ידעתי, שכולנו באותו מצב ובעצם השמירה שלנו
אחד על השני היא בסופו של דבר הכוח.
...אני נאלץ להפסיק כאן. המלחמה לא הסתיימה עבורי, עברנו כיחידת צנחנים תלאות רבות שכללו
בין השאר את כיבוש החרמון ועד לסוף המלחמה והפסקת האש עם הסורים ושחרור לאחר 8
חודשים ביוני 1974 .

ברגעים כאלה של חשבון נפש עולה בי שירה של לאה גולדברג / ביום זה :

ביום זה פורסים את הלחם

ואוספים את הפרי אל הטנא .

ביום זה חוזרים הבנים הביתה

והבנות ממתונות בפתח .

ביום זה הולכים עננים בשמיים

לבשר מטר של ברכה לשדמה וגן .

...

איכה תמותי נפשי ביום הזה

שהוא יפה ומלא, שהוא גדוש ופשוט

שהוא אור, שהוא יום

שהוא יום ככל הימים ?

זיכרונות מלחמת יום כיפור היום הראשון / דודו שור

נכתב לערב שירי לוחמים ב- 7.5.2011 בשדה יואב.

מדי שנה, איפה שהוא בין סוף ספטמבר לתחילת אוקטובר, מתכנסת לה חבורת גברים כ-30 במספר,
משהו כמעין מסדר אבירים - מסדר לוחמי יום כיפור של פלוגת החר"מ של גדוד 184. השנה זאת
השנה ה-38, שאנו שרידי הפלוגה נפגשים שוב להעלות זיכרונות מאותם ימים ולמצוא מעט מזור לכאב,
שלא חדל מאותם ימים. מנסים גם לעניין את הנשים שאיתנו, לא תמיד בהצלחה מרובה.

הפלוגה הייתה איכותית כ-20 קצינים יצאו מתוכה. חלק התקדמו בסולם הדרגות לתפקידי מ"פ, מג"ד
ומח"ט. שני אלופי משנה צמחו מתוכנו, התפזרנו להרבה מסגרות ודרכים שונות, אבל רק המסגרת
הפלוגתית של מלחמת יום כיפור נשארה לאורך השנים. הרבה בזכותם של דובי וזיוה משער הגולן. וגם
גרי ספיר המתונך, האישי הבלתי נלאה אשר על הקשר והאיימלים.

בשנים האחרונות, מצטרף אלינו באדיקות, לכל המפגשים, האלוף אמנון רשף "מחט 14", שבאותם
ימים רחוקים היה בעיני הסגן של אלוהים. משהו מדמותו הגבוהה והתמירה, קצת התרככה במשך
השנים, כי הרי על כתפיו התמירות, רובץ עול מאות ההרוגים של החטיבה.
אמנון הפך שותף פעיל לאותם המפגשים. ואיך לא, אנו תמיד מצפים למוצא פיו.

בחרתי להתמקד ביום הראשון של המלחמה בלבד, כי הרי אין זמן ואפשר הרי, לספר בלי סוף, עד אור
הבוקר. השעות הראשונות, של היום הראשון, היו עבורנו, הנערים הצעירים, הטראומטיות ביותר ואותן
אנו נושאים בליבנו, כצלקות שלא יגלידו לעולם.

בחרתי להתמקד בכאב ובחוויה ולנסות, לנסות אני חושב, ללא סיכוי של הצלחה, להעביר משהו מאותם
רגעים, שכל אחד מאותם נערים, זוכר ויזכור כל ימי חייו, עד רזולוציה של דקות ושניות.

בבת אחת הפכנו לאנשים אחרים. אפשר להגיד, שבזה הסתיימה תקופת ילדותנו.

הפכנו לאנשים יותר ציניים, פחות מאמינים לכל דבר, מחכים לבלתי צפוי מנסים למצות את הרגע, כי הרי מי יודע מה ילד יום. עם הזמן, הפכנו להורים וחשוב לנו להעביר משהו מהתחושות לילדים, למרות שאנו יודעים, שאין סיכוי, שנצליח באמת, להעביר את התחושות.

התיאורים קשים, לכן בחרתי להתמקד יותר בצד החווייתי של הסיפור - באותם רגעים שהכל השתנה.

והרי סיפור המעשה:

גדוד "184" ישב בגזרה המרכזית של התעלה:

שתי פלוגות טנקים ("ח ו"ז") ופלוגת החרמ"ש, פלוגת הנגמשים ופלוגה "י". הטנקים, טנקי הפטון, לא זזים, בגלל נושא שעות מנוע, למי שמבין.

ואנו פלוגת החר"מש עושים את כל העבודה, זאת אומרת סיורים של 24 שעות. העבודה קשה, אך המורל גבוה. לא ישנים, מקלחות קרות באחת בלילה. והצ'ופר של הקו, שעליו חלמנו עוד לפני הירידה לסיני, שלושה שבועות עובדים, ושבוע בבית, שאותו הקדשנו לטיולים ברחבי הארץ. החיים נראו אז יפים.

כשהתקרבו לגדות התעלה, היינו מדי פעם מקימים עמדת תצפית. ולא פעם גם מדברים בצעקות עם הצד השני. זכורה לי דמותו התמירה של סרן מצרי, כנראה מהמודיעין, שהיה מנסה לשוחח איתנו בעברית. החובשים, שהיו אנשי מילואים וכנראה, שלא השאור שבעיטה, היו מתגרים בו, למרות מחאותינו. אמרו לו: "השארתם את הנעלים ב-56, ואת הבגדים ב-67". כל המלחמה ליוו אותי עיניו השחורות וחשבתי לעצמי מה הוא אומר כעת... למזלי, בזמן המלחמה הייתי עם פלוגה "ח" של הטנקים. נגמ"ש אחד היה חייב להיות בכל פלוגת טנקים.

ביום שבת 11.00 בבוקר מודעים לנו על כוננות. אנחנו תחת רשתות הסוואה מחוץ לתעוז. ב-13.55 התחילה הרעשה ארטילרית על התעוזים. פלוגה ח, שבה הייתי, קיפלה את רשתות הסוואה וקיבלנו פקודה להסתער קדימה לכיוון התעלה.

פלוגה ז, הייתה במעוז ותוך כדי הפגזה, עלו על הכלים והסתערו קדימה. על פלוגת החרמ"ש הסתער גדוד קומנדו מצרי.

פלוגה ח' בפיקודו של אליעזר כספי ז"ל בה הייתי, הסתערה קדימה ותוך חצי שעה, העולם כבר היה אחר והדברים כבר לא שבו למסלולם. למעשה כמעט כל הפלוגה הושמדה. המ"פ קרא לי ואמר לי: "המתים והפצועים נוסעים איתך לטסה, למפקדת הגדוד אני אגיע מאוחר יותר עם שארית הפלוגה."

וכאן התחיל המסע הקשה של חיי, עם 17 איש על נגמ"ש אחד, חלקם הרוגים. הגענו לטסה. בטסה, פגשתי את בני רצנברג מכפר גלעדי, מהנגמ"ש שלי, התחבקנו וראיתי שהוא לא יכול לדבר. בסוף אמר תוך כדי גמגום: "וסרמן נהרג, אבי נהרג, כולם נהרגו. חיל מצרי הכניס רמון לנגמ"ש. רק אני נשארתי."

פלוגה ח', פלוגתי הזמנית, התארגנה לעוד יום מלחמה, עם תוספת של מתנדבים חדשים. בלילה פגשתי את אחי הבכור נחום קצין בכיר במטה האוגדה של שרון סיפרתי לו מה קרה והוא הפטיר לעברי "אתם ילדים מה אתם יודעים, אנחנו הגענו הכל יהיה בסדר".

יותר מאוחר, כשנפגשתי עם נחום, אמר לי נחום אחי: "יש פה סיפור שונה לחלוטין, המצרים זה לא מה שהיו פעם, זו אחת המלחמות הקשות של עם ישראל". הוא אמר זאת אחר שהיה עד לשיחה בין דיין לשרון, כששרון מרגיע את דיין, שהיה בפאניקה.

שלושת המפ"ים של הגדוד הצליחו להגיע לטסה עם שרידי פלוגותיהם ונערכו לעוד יום מלחמה. כל הזמן חשבתי על חברי מהקיבוץ, גברי ברעם, שהיה בחטיבה 401, שבאה לעזור לנו. רק יותר מאוחר נודע, שכל פלוגתו עד לאחרון החיילים הושמדה כולה. ואי אפשר לסיים בלי פן אישי.

מחברי שאינם, אציין שלושה: אבי מקבוצת יבנה, שאת קיברו אני פוקד כל יום זיכרון, יחד עם בני רצנברג ויורם נצר מחקוק, עם החיך הציני התמידי בזוית הפה ועם אמרתו הבלתי נשכחת: "מה אתם כל כך נלחצים. כולם פה רוצים להיות חניכים מצטיינים" ..

ונחום נפתלי הגאון המשחק שח סימולטאני עם ארבעה חברה בקשר הפלוגתי. בפלוגה היינו כ-10 "גמלים ואני חושב, שהיה לנו יותר קל לעבור את המלחמה, מאשר לשאר חברינו.

תודה לאיליה ודודו שהאירו הבזקים מנר הכאב הדולק בליבם של רבים.

שלא נדע עוד מלחמה!!

אחר כך הלכנו יחד מול השמש העולה
שהאירה את עולמו של כל איש באור חדש,
הבטחנו לעצמנו ללמוד מהתחלה
מה פשר טוב או רע, טמא או מקודש.

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו.
הפקרנו את פנינו לרוח הקרה,
עקבות הסערה היו בכל מקום
כמו חותם בווער, כמו צעקה מרה.

אחר כך זרחה השמש על אחינו הנחים
והאירה באור חדש את פצעינו הגלויים,
לאט לאט למדנו שוב להבחין
בכח המופלא של החיים.

אחר כך זרחה השמש ברוך וברחמים
והאירה באור חדש את האימה והתקווה,
וכל מי שהיה שם ביקש לו ניחומים
בחסד ומסירות, סליחה ואהבה.
השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו...

השכם השכם בבוקר

מילים: רחל שפירא
לחן: סשה ארגוב

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו
יצאנו לדרכנו שקטים ונדמהים.
עקבות הסערה היו בכל מקום
כמו צללים גדולים, כמו עדים אילמים.

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו
מילים שלא אמרנו הכונו בשתיקה.
עקבות הסערה היו בכל מקום
ידענו שצפויה עוד דרך ארוכה.

אחר כך עלתה השמש מול עיננו הלאות
והאירה באור חדש את הקור והבדידות
וכל מי שהיה שם יכול היה לראות
כמה אותות קטנים חמים של ידידות.

פרידה ליהודיג' שוהם

ב- 29.9.2013 נפרדנו בצער באהבה ובהרבה תודה והוקרה מהודית שוהם. במפגש נקראו דברי פרידה (המובאים להלן) והוצגה מצגת על פעילות הילדים ודברי פרידה של צוותי החינוך. וכמובן הוגשו מתנות מטעם הישוב ומטעם ההורים שאספו כסף וקנו מתנה אישית ליהודית שוהם.

ליהודית שוהם הפכה תודה והערצה ככל אשר תפני!

יהודית היקרה, זה היה לפני שלוש שנים, זוכרת? הגעת אלינו לפגישה ראשונה. מה הביא אותך להגיב להצעת העבודה שלנו? שאלה טובה. אני חושבת ששאלנו ובטח ענית כמו שרבים עונים – השינוי, האתגר, האמונה שאני יכולה וכו'... לא יודעת מה ענית (לא הייתי באותה פגישה ראשונה) אבל משהו באותו מפגש ראשון יצר את התחושה שזהו, יהודית מתאימה לנו.

התחושה הייתה כנראה הדדית כי בהמשך אמרת לנו שהקשר האישי שנוצר באותה פגישה ראשונה היה עבורך המניע העיקרי. אנו הרווחנו אישה מקצועית, מנוסה, מעורה, מחוברת למרכזי חינוך – ויצאנו יחד להרפתקה, שרב בה הנסתר על הידוע. לפחות בשבילך. (אז אולי עוד לא ידעת את זה. היום את כבר יודעת.) ובאמת, לאורך כל הדרך המשותפת, בנוסף לניסיון, לידע, למקצועיות, למסירות ולאחריות, הבאת אלינו את עצמך – עם הרגישות שבך, עם אהבת הבריות שבך, עם הסבלנות והאמונה באדם. וזה לא היה קל וגם לא פשוט.

האמת, יהודית, ותודי בכך, מראש לא הבטחנו לך גן של ורדים, אבל הבטחנו אתגר. ובשתי ההבטחות האלה עמדנו. נכון? קבלת לידיך מערכת שזעקה ליד מכוונת, כשלוח השנה מכתוב את קצב קבלת ההחלטות ובמקביל עליך לפעול בקהילה בהתהוות, הורים עם תהיות, שאלות, מחשבות ורעיונות. קראת למצב "צונאמי" – אבל לא ויתרת.

היום כשאת נפרדת מאתנו את יכולה להסתכל לאחור בתחושה של גאווה. את משאירה אחרך מערכת גיל רך מסודרת ומאורגנת, צוות מסור וילדים ההולכים בשמחה לגן.

נכון, יש עוד הרבה מה לעשות אבל יש גם הרבה על מה לשמור. נבנו בתקופתך דברים, נוצרו התחלות של מסורות שבנית פה, בשיתוף הגננות ומטפלות, ואנחנו נקראים לשמור עליהן ולהמשיכן. זה לא סוד, ההתנהלות פה לא הייתה פשוטה. הגעת, כמו שכבר נאמר, לישוב העובר תהליכי בניה והסתגלות, שעדיין לא הושלמו, כשמערכת החינוך היא הסיסמוגרף שלו. כאן, אל המקום בו נמצאים הילדים הוסטו כל (או כמעט כל) החרדות, הקשיים, אי הבהיריות והכעסים. ואת היית זו שהיית צריכה להכיל, להבין, להקשיב ובסוף לבחור את הדרך הנכונה לאמת המקצועית שלך. משימה קשה מנשוא. היינו עדים לקשיים, ניסינו ללוות אבל בסוף בסוף נשארתי לבד.

אני בטוחה שקשה לך כרגע לסקור ולהעריך את תקופת עבודתך איתנו. פרטים וקשיים של יום יום מכסים אולי על דברים יפים והצלחות שליוו את שלוש השנים שלך איתנו. אבל אנו בטוחים ומאמינים שממרחק הזמן, תוכלי לראות והיות גאה במה שנבנה בתקופתך.

לסיכום, יאנוש קורצאק כתב "הדרך שבחרתי, ושבחרתי לי למטרת, איננה הקצרה ביותר וגם לא הנוחה ביותר, ברם, היא הטובה ביותר בשבילי, משום שהיא שלי, משום שהיא משל עצמי." ~ כתבים א' (1996), עמ' 114.

המשיכי להוביל בדרכך שלך, הצליחי בכל דרך שתבחרי ואנחנו פה שומרים לך הרבה יותר מסתם פינה חמה.....

אוכמה ומור בשם פורום חינוך כפר מנחם 2013

יהודית היקרה,

"דמיון הוא ההתחלה של יצירה. אתה מדמיין את מאווייך. אתה חושק במה שאתה מדמיין, ובסוף, אתה יוצר את משאלות ליבך" (ג'ורג' ברנארד שואו)

הגעת אלינו לפני 3 שנים. מערכת הגיל הרך של כפר מנחם באותם הימים הייתה במהלכו של שינוי עצום, ונדרשת להוביל אותו. הדמיון, החזון החינוכי וה"אני מאמין" המקצועי שלך היו לנו ללפיד מוביל, הם אלו שיצרו את הבסיס למערכת החינוך המיוחדת והאיכותית ביישוב המתחדש, כזו שהקהילה כל כך חשקה בה.

היו אלה שנים אינטנסיביות ביותר. החינוך בקהילה בכפר מנחם מהווה חלק משמעותי ביותר ממהלך החיים, והרגישות סביב כל סוגיה, קטנה כגדולה, עצומה. ניכר היה שלא הייתה ולו דקה אחת שבה נחת על זרי הדפנה. גם ברגעים הקשים והסוערים ביותר, היית עסוקה בלחשוב איך עושים כל דבר טוב יותר, נכון יותר, מתאים יותר. השתתפת במאות פגישות מסביב לשעון בכל פורום מקצועי וקהילתי, וסיפקת מענה לכל דורש בכל שעה ביום ובכל יום בשבוע.

במהלך השנים בהן ניהלת את מערכת הגיל הרך ביישוב, היו לנו הורי וילדי הקהילה הזכות והכבוד להנות מניהול מוקפד, איכותי, מקצועי, סובלני, ולבבי באופן בלתי רגיל של מערכת חינוך. היכולות שלך להקשיב, לחפש פתרונות, להפוך כל אבן כדי שכל אחד מהילדים, ההורים ואנשי הצוות יצאו בחיוך מדלת משרדך, יוצאות דופן. יושרך המקצועי ואורך הרוח שהפגנת הם אות ומופת לניהול נכון של מערכת חינוך.

יהודית, את משאירה אחרייך מערכת מבוססת, עם צוותים חינוכיים מגובשים, עם כיוון ועם עתיד. את יכולה בהחלט להיות גאה בעצמך על המפעל המפואר שעזרת לבנות פה. יהיה קשה לעמוד בסטנדרטים שהצבת, אך אנחנו נעשה את המרב יחד עם מחליפך/מחליפתך בתפקיד על מנת לשמר ולפתח את החזון ואת המסורת שמיסדת וטיפחת באהבה כה רבה.

אנחנו מלאים הערכה, ומוודים לך על ההשקעה האינסופית שלך במערכת החינוך הקהילתית, בילדים ובהורים. יכולותייך מדברות בעד עצמן, ואין לנו ספק שתמשיכי לעשות חיל בכל תפקיד שתבחרי.

אנחנו מצידנו, תמיד נשמור לך פינה גדולה וחמה בלב, ונשמח לראותך באה לבקר.

בהמון אהבה, הערכה, איחוליי תודה והצלחה בהמשך הדרך.

שלך,

הורי וילדי קהילת כפר מנחם

פתיחת השנה בקן כפר מנחם

פתיחת השנה בקן כפר מנחם הסתיימה, פחות או יותר והגיע הזמן לסכם. הפתיחה מרוכזת בשני אירועי שיא מרכזיים: אחד בשיתוף כלל הקהילה- מפקד האש בפתיחת השנה והשני היה לקן כפר מנחם בלבד- טיול של יומיים לפארק בריטניה ומערות לוזית. בנוסף, הספיקו החניכים לעבור כבר מספר פעולות רב והקבוצות התגבשו.

במרכז המפקד עמדה ההצטרפות של חניכי ד' החדשים לתנועה, זאת תוך שימת דגש על החיבור הדורי והקהילתי הקיים במאורע הזה. החניכים החדשים נכנסים לתנועה בעדות כל הקהילה, שגם רבים ממנה נכנסו לתנועה בערך באותו הגיל. השנה כמו בשנה שעברה העניקו את החולצות השומריות לחניכים החדשים נציגים מותיקי הישוב, השנה יגאל קליין ואורה דביר. אנו מודים להם מאוד.

בבנית והכנת המפקד השתתפו כלל חניכי הקן. החניכים הצעירים (ד'ו') ליפפו את כתובות האש, חניכי כיתה ז' שמרו על המפקד בלילה, חניכי שכבת ח' הפעילו את המפקד עצמו והרימו את הכתובות באויר, חניכי שכבת ט' הפעילו ובנו את הטיול לשכבות הצעירות וחניכי י"ב הדריכו והפעילו את השכבות והפעילויות השונות.

זוהי הייתה חוויה מאוד עוצמתית לחניכי הקן- אז תודה לכל מי שהגיע לראות!

שבוע אחרי המפקד יצאנו לטיול פתיחת שנה של הקן. הטיול התחיל יחד עם שאר קיני האזור (עוד ארבעה קינים במועצה אזורית יואב, 4 קינים בירושלים וקן במודיעין). אחרי שחניכי האזור הלכו בערב נשארנו חניכי הקן לעוד לילה ויום טיול. ישנו בשטח תחת כיפת השמיים, בנינו מחנה, שרנו שירים סביב המדורה, חקרנו את מערות לוזית, טיילנו בלמצפה משואה והתנסונו בבישולי שטח חדשים (סמבוסק ותפוח אדמה אינדיאני במדורה). לטיול יצאו כ-100 חניכים והייתה אוירה מאוד עוצמתית של קן גדול וחזק וכמובן המון גאווה ישובית. הצטרפו אלינו שלושה הורים מלווים שעזרו מאוד, ועל כן מגיעה להם תודה: אלון ארקליס, אלון גולדנברג וליאת צין (וגם עופר אייל שהגיע בלילה ונשאר לעזור).

עברנו את פתיחת השנה ואנחנו ממשיכים במלוא המרץ, לקראת חנוכה מבנה הקן החדש ולקראת היציאה המשותפת לעצרת רבין למען השמירה על הדמוקרטיה הישראלית.

הפכת הרוכב השביעית ליונית אחרי נואם ישי ונאם פאלס הפתעיות מוצלחת.

לכניית וסלום אמריאלי וכל המשפחה הפכות להוצאת הבת השני.

לאור חגיגות האתג'ורף צ'רף צ'רף צ'רף ובהצלחה.

חילופים בצוותי החינוך בגיל הרך:

פרשו מהעבודה:גינה, יעל קדוש, מאור, מור, מזל, מסי, נגה, ניקול ורעיה.

לכולן התודה והברכה והצלחה בעתיד.

הצטרפו לצוותים:אורית לפטל, אילנית לדקל, אלית לפטל, חני ברדה החליפה את יעל קדוש כגננת בגן

זית, סנדרה בפשוש ושרון ברמון.

חגי גשרי חישון

חגיגת ראש השנה

כשהתחלתי לארגן את אירוע ראש השנה קצת חששתי. מעולם לא עשיתי זאת, לא ידעתי כיצד ומאיפה להתחיל, ועם מי עליי לדבר.

וכך יצא שבימים הראשונים להכנות, דרור אבודרם זכה (אולי מהצד שלו זו פחות זכייה...) למטר טלפונים ממני. עלה אף רעיון לשלב את אירוע ראש השנה עם העפיפוניאדה. נפגשתי עם גידי קרון המומחה לדבר, גובשו רעיונות אך לבסוף זה נפל עקב קשוי לוגיסטיקה.

חברתי שני מיכל הציעה לערוך טקס בדשא של הפאב, דרור ואני בחנו את האפשרות הזו ואת הסוף אתם כבר יודעים...

כל התכנון והארגון החל ממש ברגע האחרון. שבועיים לפני ראש השנה, עדיין לא היה ברור מה בדיוק הולך להיות. למזלי, אנשים מקסימים נרתמו לעזרה בשמחה.

ביניהם היה גם עלם החמודות בן הרבע לעשר העונה לשם שוהם ארקליס. שוהם, ביישן למראה, הפתיע בהנחיה שופעת ביטחון ולבבית. כל הכבוד לו! הטקס נפתח בדבריו של אמיר פארן יו"ר ועד האגודה. לאחר מכן, מאיר ארגוב הקריא ברכה שבסיומה חולקו כוסיות יין לחיים, וגם הילדים לא קופחו וקיבלו תירוש.

היה לנו מאוד חשוב לשתף את הקהילה על כל קשת גילאיה עד כמה שאפשר ולכן בפינות היצירה שקדמו לטקס ישבו נערות השומר הצעיר. גילי פרגאי אולסונג התגייסה לארגן את כיתות א לשירה מתוקה במיוחד, וגידי קרון, שבתו עלתה לכיתה א', השנה ברך אותם.

אח"כ במחווה סמלית מרגשת, כמה מתלמידות כיתה ז', שזה עתה התחילו את שנתם הראשונה בתיכון צפית חילקו דבש לילדים שהתחילו ללמוד השנה בית ספר האלה. אותן בנות גם רקדו נפלא לצלילי שירו של דני רובס "משהו חדש מתחיל", שהתאים לרוח ראש השנה. תודה לורדית וינטרגרין ולבנות שבהרמת טלפון התארגנו בזריזות.

יואל דרום שמיד נענה לפנייתי נשא ברכה מרגשת, ולסיום משמח ומאחד ניגן באקורדיון יהודה ברלב שבמיוחד בשבילנו דחה אירוע משפחתי. לאחר שינויים לא צפויים של הרגע האחרון, נותרנו ללא זמרת שתלווה את יהודה, וכך בספונטניות שהפתיעה רבים (מקווה שלא לרעה) וגם אותי עליתי לשיר.

הטקס נסגר בהעפת עשרות בלוני הליום לשמים, לחלקם הוצמדו פתקי משאלות הילדים בתקווה ששם למעלה הן ישמעו יותר טוב. זה היה מחזה בהחלט יפה. את כל הבלונים, 300 במספרם, ניפחו במשך שעתיים שמרית נור ושירז ארקליס. שלישי מהבלונים שנפחו שימשו לקישוט המקום שנעשה ע"י יפעת שוקרון.

זו הזדמנות נוספת להודות לצוותי ההקמה והפירוק שהעבירו את השולחנות מגן תאנה לפאב, וסחבו ספות שהוסבו ל"פינות זולה" בדשא. תודה במיוחד לעודד זלינגר, שמפאת רשיונו לטקרקטור עזר גם בהקמה וגם בפירוק. תודה לכל האופים שהמתיקו לנו את האירוע ולאורית ורוני בפינת הקפה. תודה גם לזוהר ותומר על שיתוף הפעולה מצד הפאב וההגברה.

ולסיום תודה ענקית לכל מי שבא, וכל מי שעזר ולא הזכרתי את שמו. התגובות היו מרגשות ומפרגנות מאוד וחששותי הראשונים התבדו לגמרי.

שתהיה לנו שנה טובה

ענת ברקול

אכן, יש עתיד !

שבעים שנה קיבוץ ותיק
צמח כאן באזור עתיק,
בנה לעצמו במקום הזה
יישוב נאה, יישוב יפה.

ופתאום קמו לנו שכנים
קרובים, צעירים, נאים ויפים,
ובעוד אנו משפשפים עינינו –
גילינו... 300 שכנינו.

תקופת הראשית לא היתה קלה,
חילוקי דיעות ואף מריבה
ושוני עמדות והשקפות
הרעידו את מי המנוחות.

אך הזמן, התבונה והרצון הטוב,
שגילו שני הצדדים לרוב
השקיטו מתחים, הרגיעו רוחות,
ונמצא מוצא מחילוקי הדעות.
והנה אני שומע וגם קורא בעלון
וידויים וגילויים של שביעות רצון
המתגלה מכל צד, גברים ונשים,
ובוודאי מכל הילדים:
"טוב לנו פה!" - "כאן כיף לחיות!"
"רוצים עתיד משותף לבנות!" -
ויש עירוב מתמיד, וצעות תוכניות
של חינוך ותרבות על רמות גבוהות,
ועוד לא מנינו הישג כביר:
קם שוב, לתפארת, השומר הצעיר!
וחודרת הרגשה שרבים רבים
אל קהילה חמה, פוריה כמהים.

אז נברך את כולנו בשנה טובה
של פעילות משותפת – במטרה
לבצר את כפר מנחם כבית משותף,
כמו ספר שכל אחד כותב בו דף,
כמקום שבו כל אחד תורם
לחיי השותפות בכפר מנחם !

יואל דרום

יום כיפור

כי ביום הכיפורים "בח' ד'ש השביעי בעשור לח' ד'ש תענו את נפש' תיכם, וכל מלאכה לא תעשו האזרח
והגר הגר בתוכם".

תפילות הכיפורים בכפר מנחם נערכו השנה במתכונת של שנה קודמת,
ביום הכיפורים, בשונה משאר החגים, מגיעים לבית הכנסת להתפלל גם הציבור שלא מגיע בכל ימות
השנה.

גם השנה האתגר היה מרגש ומחדש כאחד, אנשים נפלאים עם רצון לעזור ולתרום,
התפילה נערכה ע"י החזן אריאל ממודיעין, שנעזר באלחנן חייל צעיר מרעננה.
השנה זכינו לשני ספרי תורה ואפילו שופר נוסף שהובא ע"י תושב הקיבוץ,
ההתרגשות הייתה גדולה לראות את כולם עולים לתורה, לרבות ילדים שזה עתה חגגו את בר המצווה,
רגע השיא בתפילה היה בשעת הנעילה ותקיעת השופר.
התוקע בשופר תושב חדש בהרחבה, הפתיע אותנו בתקיעה חלקה,
בסיום התפילה האולם היה מלא, בילדים נשים ומבוגרים, מהקיבוץ ומההרחבה.
באווירה של איחוד וגיבוש לכל הקהילה נפגש גם בשנה הבאה.

תודות לכל מי שנטל חלק בהכנות וכמובן לרב שלמה רענן מארגון "איילת השחר" על הסיוע בארגון.
בברכה,
הצוות המארגן.

סוכות גישור

במוצאי החג הראשון חגגנו את חג הסוכות על הדשא שלפני חדר האוכל. הדשא היה מעוצב ב-7 סוכות, זכר לסוכות של פעם. בסוכות היו פינות מגוונות לפעילות והאווירה הייתה חגיגית והתאימה לסוכות.

היה טקס חג יפה ומכובד, שכלל תקיעה בשופר של שחר רומבלסקי, הפרחת יונה לשלום, רותם שחורי קראה ממקורות החג בספר ויקרא, ילדי כיתה ג' דקלמו את ארבעת המינים וילדי כיתה א' שרו סוכתי הסוכה, סבים ונכדים שרו משירי החג בליווי אקורדיון של יהודה בר לב.

בסיום הוקרן סרט על מה שהתרחש בישוב ובקבוץ בשנה החולפת. את הסרט צילמו אמנון זלינגר, גידי קרון ורפי בוימל וערך זהר תל אור.

ברחבת חדר האוכל נערך בית קפה והתקיימו בו מפגשי תושבים. תודה לכל מביאי העוגות. הפקת החגיגה דרשה הרבה הכנות ופעילות לוגיסטית וחסרו בצוות בחורים להקמת הסוכה. (אלה שהיו עזרו וגויסו בני משפחה של חברות הצוות)

תודות לכל מי שהתגייס ונרתם להרמת הערב.

בחול המועד סוכות התקיים במסלעה ערב אימפרוביזציה מסיפורי המקום. במפגש השתתפו תושבים מכל חלקי הישוב ומכל הגילאים הייתה אווירה טובה, סיפורים נחמדים וצוות שחקנים יצירתי. המשתתפים נהנו מהסיפורים. תרומה צנועה להכרות בין התושבים, כן ירבו מפגשים כאלה.

את צוות סוכות ריכזה צביה גרשוביץ ובצוות חברים אלעד בן אריה, אנה גולדסטרו, אסף אוזן, ימית לפידות, יעל בן יצחק נועם קורן, רותם שחורי ושני מיכל.

דיווחה: צביה גרשוביץ

שמחת תורה כפר מנחם - "ושמחת בחגך והייג אך שמחה"

בחווייה מיוחדת במינה הזמנו תושבי כפר מנחם לחגיגות שמחת תורה כשהם נושאים את ספרי התורה בשירה ובריקוד, שבעה חיילים שהתארחו בביתם של אסנת ואלי ווהבה הובילו את התפילות וההקפות בפעם הראשונה בכפר מנחם.

באווירה מאוחדת ומרגשת עם המון שמחה ורוחניות התפללנו בסוכה של ווהבה בשפע של אהבה. בתורה מוזכר החג, רק באופן כללי ואין בו ציווי מיוחד: "ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם והקרבתם אשה ליי עֶצְרֹת הוא כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" (ויקרא כג, לו).

בניגוד לסוכות, בו היו מקריבים בבית המקדש קרבנות רבים בכל יום, בשמיני עצרת מקריבים "פר אֶחָד אֵיל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם" (במדבר כט, לו).

קרבנות אלו זהים לקרבנות ראש השנה ויום הכיפורים, ויש מן החכמים שראו בו כהשלמת חגי תשרי. בתפילת מוסף של שמיני עצרת התחלנו לומר "משיב הרוח ומוריד הגשם". וכן הוסיף החזן סדרה של פיוטים הנקראים "תפילת הגשם" ובה מזכירים את אבות האומה בהקשרים שונים של מים. בשמיני עצרת מסתיים גם המחזור השנתי של הקריאה בתורה, לכן במשך השנים הוסיפו לחג מימד נוסף והוא שמחת תורה.

רקדנו עם ספרי התורה במשך שבע הקפות. ההקפות נערכו בערב במהלך תפילת ערבית ובבוקר אחרי שחרית.

בקריאת התורה אחרי חמשת העולים הרגילים, הועלו לתורה כל הילדים שהשתתפו בתפילה. עולה נוסף לתורה שקורא את הפסוקים האחרונים של התורה. עולה זה מכונה "חתן תורה", לאחר מכן התחלנו את קריאת ספר בראשית, כשהעולה הראשון לתורה מכונה "חתן בראשית".

לסיום, "שמחת תורה" מייצגת את תחילתה של שנה חדשה, בה נשוב ונחדש את הקשר לעברנו המשותף.

עם משתתפים רבים וכפי שנהוג לקיים חגגנו הקפות נוספות במוצאי שמיני עצרת המכונות "הקפות שניות".

ושוב תודה על האירוח הנפלא ולכל המארגנים שדאגו לכל הפרטים הקטנים במיוחד לכיבוד המכובד ליין
המשובח והסוכריות הרבות.

תודה לנתיב רובינזון שהעלה אותנו לשידור בזמן אמת ברשת ב'.

יישר כוח !!

שלכם באהבה ,

דורון קורנפלד , דן בן דוד וסימון עמיאל.

כנה מילים מצונג איכוג הסביבה

אכן צוות איכות סביבה נפגש מדבר ופועל. מחסן קח-תן שליד הכלבו, פעילה וחפצים עוברים מיד ליד,
באחריות מיירי שרון שמקפלת, מסדרת ומתחזקת בהתנדבות ובאהבה. יש חמש פינות מחזור בישוב
ובהן מוצבים מיכלים להפרדת פסולת. כל מיכל מיועד לקלוט את הפסולת המיועדת לו.
הוקם מרכז לאיסוף ומיון הפסולת (ליד הרפת). יונתן דה-פורטו אחראי על מרכז המחזור ותפעולו.
המרכז קולט את הפסולת מפינות המחזור .

הפסולת שמונחת במרכזי המחזור וליד פחי האשפה ואינה במיכלי הזכוכית, הפחיות, הבקבוקים, הניר
והקרטון אמורה להילקח על ידי הגנן וצוותו למרכז המחזור.

הניקיון בפינות המחזור באחריות הגנן. נראה שאחריות זו לא הובהרה ולא הועברה במלואה לקבלן הנוי.
אנו מנסים להגיע להבנה וביצוע נכון של ניקיון בפינות בסיוע צוות הנוי.

מעבר לכך, חלק מהציבור שם בפינות המחזור, פסולת שלא אמורה להיות שם, לדוגמא: פסולת בניין,
פסולת שיפוצי בית ועוד, כמו כן לא תמיד שמים כל דבר במקום המיועד לו וזה יוצר אי סדר ולכלוך.

אנו מבקשים מהציבור להשקיע מעט מחשבה ותשומת לב בעת השלכת הפסולת.

צוות איכות הסביבה ישלט את פינות המחזור, ויבהיר כיצד להשליך את הפסולת.

נודה לכולם על שיתוף הפעולה .

הפרג נכון < עזרג לנקיון < הרווחנו היסכון

צביה רייטר

נסתיימה עונת הרחצה 2013 התודה והברכה למפעילי הברכה יונתן דביר, יוסי שרון ויואב אלי שדה.

ב- 14.10.2013 יתקיים מבצע הקש בדלת לטובת המאבק המשותף במחלת הסרטן.

ה- 22.9.2013 יציגה 5 מ"מ טש.

נפתחה עונת תשע"ד במועדון גיל הזהב (בקבוץ).
כולם מוזמנים.
נשמח למתנדבים לספר על תחומי עניין, או עיסוק.